

nesfârșită-i surprarea

Dorin Popa

mi-a fost rușine
și niciodată nu ți-am scris
niciodată n-am crezut
că te-aș putea atinge
unele semne te prevesteau
și te ascundeau
înafara mea
încotro să pășesc?
numai pe potecile mele
zdrențuite, însângerate,
numai în pasul nesigur, șovăielnic,
numai în gestul nehotărât,
numai în zâmbetul crispat și fugos
numai în tremur, numai în șoaptă
mă simt acasă
la fel de trist
la sfârșit de mileniu
ca la facerea lumii